09/10/2022

Το Ευαγγέλιο της Κυριακής Γ’ Λουκά

/ Ορθόδοξες Προβολές

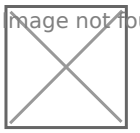

Πρωτότυπο Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν καλουμένην Ναΐν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοὶ, καὶ ὄχλος πολύς. Ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκὼς υἱὸς μονογενὴς τῇ μητρὶ αὐτοῦ· καὶ αὕτη ἦν χήρα· καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ. Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος, ἐσπλαγχνίσθη ἐπ᾽ αὐτῇ, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Μὴ κλαῖε. Καὶ προσελθὼν ἥψατο τῆς σοροῦ, οἱ δὲ βαστάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· Νεανίσκε, σοί λέγω, ἐγέρθητι. Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Ἔλαβε δὲ φόβος ἅπαντας, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες· Ὅτι Προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν· καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

Νεοελληνική Απόδοση

Εκεινό τον καιρό, πήγε ο Ιησούς σε μια πόλη που λεγόταν Ναΐν. Μαζί του ήταν αρκετοί μαθητές του και πολύ πλήθος. Την ώρα που πλησίαζαν στην πύλη της πόλης, έβγαζαν έναν νεκρό, τον μονάκριβο γιο μιας μάνας, που μάλιστα ηταν χήρα. Κόσμος πολύς απο την πόλη τη συνόδευε. Όταν είδε τη χήρα ο Κύριος, τη σπλαχνίστηκε και της είπε: «Μην κλαίς». Έπειτα προχώρησε, ακούμπησε τη σορό, και αφού στο μεταξύ αυτοί που βαστούσαν το φέρετρο σταμάτησαν, είπε: «Νεαρέ, σε διατάζω να σηκωθείς». Ο νεκρός ανακάθισε κι άρχισε να μιλάει. Ο Ιησούς τότε τον παρέδωσε στη μητέρα του. Όλους τους κυρίευψε δέος και δόξαζαν τον Θεό: «Μεγάλος προφήτης», έλεγαν, «εμφανίστηκε ανάμεσα μας!» και: «Ο Θεός ήρθε να σώσει τον λαό του!».

Σχολιασμός

Στην ευαγγελική περικοπή της Κυριακής Γ΄ Λουκά περιγράφεται η ανάσταση του γιού μας χήρας από την πόλη της Ναΐν, η οποία βρίσκεται νοτιοδυτικά και όχι πολύ μακριά από την πόλη της Καπερναούμ όπου βρισκόταν προηγουμένως ο Ιησούς Χριστός. Φεύγοντας, λοιπόν, ο Ιησούς Χριστός από την πόλη της Καπερναούμ, όπου είχε θεραπεύσει το δούλο του εκατοντάρχου, έρχεται στην πόλη της Ναΐν

μαζί με αρκετούς μαθητές του και πολύ κόσμο που τον ακολουθούσε. Καθώς πλησίαζαν στην είσοδο της πόλης συνάντησαν μια νεκρική πομπή που μετέφερε ένα νεαρό νεκρό. Ο νεαρός αυτός ήταν ο μονάκριβος γιος μιας μάνας, η οποία μάλιστα ήταν χήρα. Δύο φορές κτύπησε ο θάνατος αυτή τη γυναίκα. Πρώτα έχασε τον άντρα της, το σύντροφό της. Και τώρα χάνει το μονάκριβο παιδί της, το σπλάχνο της.

Ο Χριστός σπλαχνίστηκε τη χήρα αυτή, την πλησιάζει και την παρηγορεί. «Μην κλαίς», της λέει. Δεν μένει όμως μέχρι εδώ. Ο Κύριος προχώρησε προς το νεαρό και αφού ακούμπησε τη σορό, του είπε: «Νεαρέ σε διατάζω να σηκωθείς». Αμέσως ο νεκρός σηκώθηκε και άρχισε να μιλάει. Τότε ο Κύριος τον παρέδωσε στη μητέρα του. Όλοι όσοι βρισκόντουσαν εκεί κυριεύτηκαν από μεγάλο δέος και δόξαζαν τον Θεό, λέγοντας ότι εμφανίστηκε μεγάλος προφήτης αναμεσά μας και ο Θεός ήρθε να σώσει το λαό του. Αυτή η φήμη για τον Ιησού, διαδόθηκε σ ολόκληρη την Ιουδαία και τα περιχωρά της.

Το θαύμα αυτό της ανάστασης του γιού της χήρας στη Ναΐν μας το περιγράφει μόνο ο Ευαγγελιστής Λουκάς και εντάσσεται στη Γαλιλαϊκή δράση του Ιησού Χριστού. Μέσα από το θαύμα αυτό, αλλά και γενικότερα μεσά από ολα τα θαύματα του Ιησού Χριστού, αποκαλύπτεται στους ανθρώπους η θεότητα του αλλά και η εξουσία σε όλη την κτίση ακόμα και στον θάνατο. Φαίνεται ακόμη η έναρξη της βασιλείας του Θεού, αλλά και το σχέδιο για τη σωτηρία των ανθρώπων. Αποδεικνύεται επίσης ότι Ο Χριστός είναι ο Κύριος της ζωής και του θανάτου.

Ο Ιησούς Χριστός κατά την επί γης παρουσία του, επιτέλεσε τρία θαύματα που αφορούν ανάσταση νεκρών. Ανέστησε το γιό της χήρας στη Ναΐν, την κόρη του αρχισυναγώγου Ιαείρου, και τον φίλο του τον Λάζαρο. Το μεγαλύτερο όμως από όλα τα θαύματα που επιτέλεσε και που έχει ιδιαίτερη σημασία και για τον καθένα από εμάς, είναι η Ανάσταση του ιδίου του Ιησού Χριστού, με την οποία μας ελευθέρωσε από τα δεσμά του θανάτου και μας χάρισε την αιώνια ζωή.

Ένα σημαντικό πράγμα που πρέπει να παρατηρήσουμε και στις τρείς αναστάσεις νεκρών που έκανε ο Ιησούς Χριστός, είναι η δύναμη και η εξουσία του κατά του θανάτου, όπως σημειώσαμε πιο πάνω. Αυτό μας φανερώνει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο υιός του Θεού, είναι ο αναμενόμενος Μεσσίας, ο οποίος ήρθε στον κόσμο για να σώσει τον άνθρωπο. Οι παρευρισκόμενοι εκεί όταν είδαν τον νεκρό ν’ ανασταίνεται και να μιλάει, έλεγαν ότι «προφήτης μέγας εγήγερτε εν ημίν». Αυτό μας δείχνει ότι γνώριζαν την ιστορία της Παλαιάς Διαθήκης, και τις δύο νεκραναστάσεις που προηγήθηκαν. Η μία από τον προφήτη Ηλία, ο οποίος ανέστησε τον υιό της χήρας στα Σάρεττα της Συδονίας (Γ’ Βασ. 17,20-23) και η άλλη από τον προφήτη Ελισσαίο, ο οποίος ανέστησε τον γιό της Σωμανίτισας (Δ’

Βασ. 4, 33-36). Αυτές όμως οι νεκραναστάσεις από τους προφήτες έγιναν αφού προηγήθηκε θερμή προσευχή προς τον Θεό. Οι νεκραναστάσεις που επιτέλεσε ο Ιησούς Χριστός έγιναν με τη δική του εξουσία γι αυτό και προκαλούσαν το φόβο ανάμεσα στο πλήθος.

Ένα άλλο βασικό σημείο από την ευαγγελική περικοπή, είναι ότι ο πόνος και ο θάνατος αποτελούν δεδομένα, τα οποία είναι αδύνατο να τ' αποφύγουμε. Κάποια στιγμή της ζωής μας όλοι θα βρεθούμε αντιμέτωποι μ' αυτά. Η παρουσία του Ιησού Χριστού στη ζωή μας, αποτελεί την πηγή της ελπίδας και τη βεβαιότητα της Ανάστασης. Αυτή η εμπειρία της Ανάστασης, οδηγεί στην υπέρβαση του θανάτου. Οι νεκραναστάσεις που ο Κύριος επιτέλεσε και κυρίως η δική Του Ανάσταση, αποτελούν προμήνυμα και προτύπωση της κοινής αναστάσεως που θα γίνει κατά τη Δσυετέρα Παρουσία. Το ομολογούμε και στο Σύμβολο της Πίστεώς μας: «Προσδοκώ ανάστασιν νεκρών και ζωήν του μέλλοντος αιώνος. Αμήν».